

HA 5/4-98 Om å erkjenne faktum

Regjeringen har tiltatt seg en lempning på innvandringsreglene som det ikke kan ses at den har Stortingets samtykke til. «Alle forfulgte kan komme til oljerike Norge». Justisministeren engasjerer seg personlig. Hadde vært bedre om hun hadde gått inn for å dempe en stadig økende og mer voldelig kriminalitet, som synes å komme ut av kontroll.

Sjefen for Kriminalpolitisen sentralen forteller pressen at det er skjedd en tredobling av menneskesmuglingen, men opprinnelse i Iran, Irak, Somalia, Sri Lanka og det tidligere Jugoslavia. Ikke uvanlig er bekløp på flere titalls tusener for en pakke reisedokumenter. Virksomheten er godt organisert. Stadig flere papirløse asylsø-

kere kommer til Norge, og påfallende mange forteller samme livshistorie. At de kommer uten papirer gjør arbeidet mer tidkrevende. «Noen lyver åpenbart og vet knapt hvilket land de kommer fra», sier en politimann som er engasjert i arbeidet.

Denne tydelige viljen til å «jukse» seg inn, stemmer dårlig med justisministerens naive uttrykk til å hjelpe forfulgte.

Det er et gap mellom realitetene og det syn på innvandring som presse og TV har påtvunget publikum. Og som man ikke våger å komme med innvendinger mot for ikke å bli mobbet som rasist.

Ifølge lokalpressen mener ordføreren i Os at det er beklagelig at Rørostunet nå blir asylsøkerhotell og utgår som hotell. Kommunen hadde fremmet sitt syn uten å bli hørt.

En kosovoalbansk familie Luta søkte politisk asyl i 1992, ventet sitt første barn. Nå er familien på fire. De har oppholdt seg i kirkeasyl i Hamar og føler tilknytning her. Men Hamar kommune har ikke kapasitet til å ta imot flere. De er «tvangsendt» til Flekkefjord. I fjor ga Utlendingsdirektoratet opphold til 24.000 flykninger og innvandrere. Folk flest ønsker ikke denne økningen. Den blir tredd nedover hodet på de som skal betale. Hvor mange milliarder koster innvandrerne Norge?

Og er utgiften nødvendig?

Det som gjør innvandringspolitikken usmakelig, er at det ikke spilles med åpne kort. Et diktatur kunne ikke ha laget et bedre politisk press enn det norske publikum utsettes for å godta noe man ikke er enig i, og som vil forandre vårt samfunn på en måte som få har oversikt over.

Anton Olstad